

Tharrats: la coherència de ser

per Montserrat Carné i Penalva

Sempre que es vol conceptuar Joan Josep Tharrats i Vidal es diu d'ell -quasi com un tòpic- que és un artista complert. També cal dir que els tòpics, quan són certs, deixen de ser-ho. I aquest és el cas. Personatge dins el món de les arts plàstiques i la cultura, va fent -en silenci- una feina persistent, coherent i d'una gran qualitat que sobrepassa les nostres petites fronteres per estar present als més importants Centres d'Art Contemporani (Nova York, Londres...).

Nascut a Girona el 1918 va créixer dins un ambient intel·lectual marcat pel seu pare, el poeta Joan Josep Tharrats i Vilà, que mantenia viva una activitat lligada a la cultura de Girona, fet aquest que ajudà a la pròpia configuració estètica del pintor.

Inicia a l'Escola Massana els primers estudis d'art els quals van ser esmolats de cop -com altres de la seva generació- per la Guerra Civil. Acabada aquesta es reemprèn, amb més força si cap, l'activitat artística, amb la fúria de l'esclat de les coses closes.

A Tharrats se l'ha reconegut per moltes de les seves activitats, ja sia per la pintura, pels murals, la ceràmica, l'escultura i per algunes escenografies, però, n'hi ha una que marca un punt cabdal, tant en el seu pròpi trajecte, com en el de la cultura catalana de post-guerra fins ara: la seva participació activa en el Grup de "Dau al Set" (iniciat el 1948). No ens posarem ara a fer una valoració ni històrica ni precisa sobre quin tipus de incidència va tenir Tharrats en aquest Grup i en la Revista que realitzaren, que d'això se n'ha parlat massa i crec que de forma injusta pel que fa referència al propi Tharrats. El que sí cal dir és que la seva presència a Dau al Set des de la seva fundació, va ser important i decisiva per anar tirant endavant aquell projecte junt amb Joan Brossa i Antòni Tàpies, postser els tres màxims motors d'aquell grup avantguardista. En aquella època la seva pintura estava marcada d'un to surrealista -com tota la del Grup- que després de superar una època més abstracta, es retornava representativa de formes imaginàries, somnolents, evocadores d'altres mons. realitat i irrealitat, forma i absència, que anirà progressant en unes composicions més abstractes amb tocs expressionistes.

Acabada l'època de Dau al Set, el camí plàstic i intel·lectual de Tharrats s'allunya -si no ho estava ja- d'aquells artistes,

Joan Josep Tharrats, rep el Premi d'Arts Plàstiques de mans de Josep Maria Subirachs.

Tàpies en especial, amb el qual havia exposat conjuntament en més d'una ocasió. I és arat quan el seu estil canvia, rep noves influències -com la de Miró per exemple- i va afiançant amb força la seva manera d'expressar-se més personal.

En ell, segons ha dit Daniel Giralt Miracle, "s'hi reflexa la realitat com a síntesi de l'univers, on flora, fauna... paisatge... núvols, astres, roques, s'hi fan presents en el més genuí, de la seva creació". I potser les seves arrels impressores de l'època de Dau al Set i d'aquella búsqueda reiterada del propi llenguatge possibilita crear una tècnica nova que altres artistes, després, han cultivat: "la maculatura", una forma d'estampació en la qual s'usa com a base, diferents objectes de la vida quotidiana per provocar en el paper uns volums. Aquesta nova tècnica va fer possible que Tharrats entrés en un llenguatge més irreal i imaginari ja que es percebia proper i molt referenciat, però que plasmava en l'obra una geometrització de les formes abstractes i

que amb el temps, evolucionen en un tractament del color més sensible i menys agressiu.

La seva personalitat que tenim present, ha estat lluny de grans exhibicions, lluny de muntatges més o menys polititzats. Tharrats sempre ha defensat l'Art com un fenomen -per força- minoritari, i ha fugit esfereït de l'Art-consum equivocadament massificat, ja que sempre ha estat dins el seu cap, el trobar un Art més viu, més profund, més real. Estima en tota manifestació artística o cultural la pròpia capacitat de coherència, d'independència i de valoració. Aquest concepte realment defuig qualsevol etiqueta que imposa la moda i els gustos que malauradament es mouen per consum i no per moviments artístics. El procés de treball de Tharrats, la seva obra, la veiem com el resultat d'un procés intel·lectual, el laborat i sobretot íntim, amb tot allò que té la intimitat d'universal.

ESCOLA D'IDIOMES

Passeig Plaça Major, 57, entlo.
Tel. 726 50 38
08201 SABADELL